



Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklēsiastikē Istoria

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

IV. De illustribus Dei martyribus, quomodo totum orbem famâ nominis sui impleverunt, varias pro pietate coronas adepti.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

DIOCLETIANUS. φρεκέριμ^θ, μακεδὼν ἐσύρετο τοῖν ποδοῖν, οἱ τε δικοσιν αὐτοῖς λελογισμέν^θ: ὁ δέ τις οὐ μεγάλῃ διεμαρτύρετο Φωνῇ τῆς θυσίας την αἴνου. ἀλλος χειστανὸς εἰναι σκεπάγεται τῇ σωτηρίᾳ περορίματ^θ ὁ μολυβριαπεσωόριμ^θ: ἔτερ^θ τὸ μὴ τεδικέσθαι τε θύτην ποτὲ διετένετο. ομως δ' ὅως καὶ επολυχειρίατῆς ἐπὶ τέτο τεταγμένης σεισμικῆς πλατάξεως καὶ σόμα^θ παιόμαντι καταστραζόμενοι, καὶ τε περτώπα καὶ πορεῶν τυπόμενοι, μὴ βίας σέξωθεντο. οὐδὲς οὐκ ἄπαν^θ οἱ τῆς θεοσεβείας ἔχθροι τὸ δοκινόν πικέναι, πέρι πολλά ἐπίθεντο. ἀλλ' εὐκαὶ τῷν αὐγῶν αὐτοῖς μαρτύρων ταῦτα περιχώρει. ὃν εἰς αἰχελῆ διῆγοντι, τίς ἀνήμην σφραγέστει λόγ^θ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Τοῦτον τὸν αἰσθάνετον Θεοὺς μαρτύρων μὲν πάλια τόπον ἐπλησσαν οὐναντι μνηματικούς ποικίλους τὸν ὑπὲρ ινστιτούς αναδιέγειν. οὐναντι

Mεγίστης μὲν γὰρ ισορήσαμέν τις θωματικῆς εὐσεβείας τῷ Θεῷ τῶν ὅλων οὐδεὶς μεγεῖτος περοῦμιαν. οὐκ ἔξιτηπερ μόνον ὁ κατὰ πάντων αἰνεινῆς διωγμὸς, πολὺ πρότερον δὲ, καθ' ὃν ἔτι τὰ τῆς εἰρήνης σωκροτεῖτο· δέητι γὰρ δέτει περώτον ωστε διὸ καὶ Βαθέ^θ. Ταῦτα γενέντα τῷ ταυτίῳ τῷ εἰς ζεύσιαν εἰλιφότ^θ, κανέδην τε ἐπικυραφανῆς μὲν τὸν δόπον Δεκίας καὶ Οὐαλεντίνου μεταξὺ χερόν ταῖς ἐπικλησίαις ἐπιχειρεῖν^θ. οὐκ ἀδρόως τε τῷ καθ' ἡμῖν ἐπαποδυομένου πολέμῳ. ἀλλ' ἔτι τῶν καὶ τὰ σεατόπεδα μόνων διποτερωμένα. τάντη γραμμή τοις λοιπτοῖς αἰλῶναι ραδίως ἀετοῖς, εἰ περτερούς σκείνων καταγωνισμέν^θ φεγγόσι πλείστες πατεῖν τῶν ἐν σρατείαις σέαν αἰματέσαται τὸν ιδιωτικὸν περαστασιούντας βίον, ὡς ἀν μὴ εἰς αρνοὶ θύσιον τοῖς τον τῶν ὅλων δημιουργοῖς εὐσεβείας. ὡς δὲ σεραποπεδέχης οἵ τις ποτε ἢ σκείν^θ, αὐτὸν περώτον ἐνεχείει τῷ καὶ τῶν σεατόπεδων διωγμῷ. Φυλοκενῶν καὶ διακατέσχειν τὰς ἐν τοῖς σεατόπεδοις αὐτοφερόμενες, αἰγεσίν τε διδύξε, η πειθαρχεῖσσον ἡς μετρίας αὐτοῖς διπλαύειν πυῆς, η τοιωταῖς σέρεσθ ταῦτα, εἰ αὐτιάποντο τῷ

A jacentes, per longissimum spatium pedibus trahebantur, & inter eos qui sacrificaverant computabantur. Alius verò clamabat, & cōtenta voce testabatur se sacrificia repudiare. Alius Christianum se esse vociferabatur, salutaris hujus non minis confessionem pr̄ se ferens. Alius item se nec sacrificasse, nec sacrificatum unquam affirmabat. Sed & hi à numerofa militum manu ad id comparatorum pugnis in os cæsi, ac silere coacti, genis omnique facie verberibus contulā violenter expellebantur. Ad eō pietatis hostes permagno utique astimabant, si id quod voluerant, perficisse saltē viderentur. Verūm hæc aduersus sanctissimos Dei martyres parum prosperè eis cessere. Quorum res gestas si accuratè exponere velimus, quænam nobis oratio ad id sufficerit?

C A P U T IV.

De illustribus Dei martyribus, quomodo to: sum orbem famam nominis sui impleverunt, variis pro pietate coronas adepti.

Quippe quamplurimos referre posse vide Ni-
minis cultu, admirabilem animi alacri-
tatem declararunt: idque non solum ex
quo aduersus omnes Christianos excita-
ta erat persecutio; sed & dudum antea, cum pax adhuc vigeret. Tunc e-
nīm cūm diabolus qui potestatem ac-
cepit hujus mundi, tanquam ex altissi-
mo sopore excitari primum cœpisset,
& post illud temporis intervallum quod
persecutionem Decii ac Valeriani sub-
fecutum est, clam adhuc & occulte in-
sidiaretur Ecclesia; nec simul & con-
fertim nobis bellum inferret, sed eos
duntaxat qui in exercitu militabant, ut
pote periculum ipsorum facturus ap-
peteret: reliquos enim nullo negotio ex-
pugnaturum se credebat, si hos primum
in certamine superasset; Tunc, in-
quam, cernere erat quamplurimos, qui
abjecta militia privata vitam ample-
ti maluerunt, quam suprēmi omnium
rerum Opificis cultum abnegare. Post-
quam enim Dux Romani exercitus ne-
scio quis, Christianos milites persecuti
aggressus, eos qui in exercitu mere-
bant iustrare cœpisset ac recensere: &
Christianis liberam eligendi potestate
fecisset, ut vel Imperatorum iussis ob-
temperantes honoris sui gradum retine-
rent; vel si parere nollent, honore mili-

tiæ nudarentur: complures regni Je-
su Christi milites, nominis illius con-
fessionem seculari gloriæ ac felicitati
qua fruebantur, absque ulla cunctatio-
ne prætulerunt. Ex quibus pauci ad-
modum non modo dignitatem, verum
etiam vitam amittere pro defensione
pietatis sustinuerunt; cum is qui reli-
gioni nostræ struebat insidias, parce
ad huc & raro sanguinem quorundam
fundere auderet; deterritus ut credi-
bile est multitudine fidelium, & uni-
versis simul bellum inferre formidans.
Verum ubi apertus ē ad bellum ac-
cinxit, dici non potest quot & quantos
Christi martyres in omnibus locis
atque urbibus passim cernere li-
cuerit.

CAPUT V.

De his qua Nicomedia gesta sunt.

Huc refer
Niceph.
l. 7. c. 5.

PRIMÙM quidem simul ac edictum
contra ecclesiæ propositum est Ni-
comediæ: vir quidam minimè obscu-
rus, sed secularium honorum prærogati-
va in primis conspicuus: zelo quo-
dam divino commotus & ardore fidei
incitatus, edictum illud in publico &
illustri urbis loco affixum detraxit, &
tanquam impium ac scelustum mani-
bus suis discerpit: idque duobus Imperatoribus in eadem urbe commo-
rantibus, quorum alter senior Augu-
stus primum inter omnes Imperii gra-
dum, alter verò quartum obtinebat.
Hic igitur cum primus omnium in ea
civitate hujusmodi facinore inclinuisse-
set; statim ea supplicia perpessus que
post tantam audaciam ei infligenda es-
se credibile erat, letitiam ac tranquil-
litatem animi usque ad ultimum spiritu-
tum conservavit.

CAPUT VI.

De iis qui in palatio versabantur.

Huc refer
Niceph.
l. 7. c. 5.

VERUM præ omnibus qui unquam
vive apud Græcos vive apud Bar-
baros admiratione digni & ob forti-
tudinem celebres extiterunt, glo-
riosos atque illustres Dei martyres ea
tempora tulerunt, Dorotheum scilicet
& reliquos cubicularios pueros. Qui
tametsi summi honoris prærogativa ab
Imperatoribus ornati essent, nec
minus ab iisdem diligenter quam
filii; probra tamen pro pietate to-

A τοιχοδόμοι. πλεῖστοι ὅσιοι τῆς Χριστοῦ
λείας σεβοῦται, τὴν εἰς αὐτὸν ὄμολογον
μελλόντας. Τῆς δοκέστης δόξης καὶ ἐντελε-
χείας, αναμφιστός πρέπεισται. Καὶ
απονιώτερον εἰς πατέρευτον, καὶ μητέρα
ἀξίας τελεστούσον, ἀλλὰ καὶ θανάτου
ἐνσεῖς τοιχόσεως αὐτοκαταλαθῆντο.
Τοιχίων πατέρων τότε οὐ τὸν Πτίστελλον οὐδὲ
Γραμμήν τοῦ Θεοῦ οὐδὲ τὸν πιστο-
δημοδύτε αὐτὸν ἔτι καὶ διποναίσθεντο,
καὶ πάντων αὐτῶν ἐφορμῆσαι πόλεμον.
Β καὶ γυμνότερον ἐπαπεδύετο. οὐδὲ οὐδὲ τοιχο-
νάλον ἀφηγήσατο, οὔτε καὶ ὅποις οὐδὲ
μάρτυρας ὁ φθαλμοῖς παρῆν ὄρα, τοις
πάσας τάς τε πόλεις καὶ τὰς χώρας οἰκεῖ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε.

Περὶ τῆς Νικομηδίας.

ΑΥΓΙΑ γεννήσαντας οὐδὲν ασήμιαν πεπλα-
νώσαντας οὐδοξετάτων. ἀματοῦ την
σκηνοῦνταν εἰς τὴν Νικομηδίαν αφετη-
γειαφήν, ζήλῳ τῷ καὶ Θεὸν ταπεινήσας,
πύρωτε ἐφορμῆσαι τὴν πίστην, εἰς ταυτο-
δημοσίαν περιέλθει, οὐδὲν ανοσίαν καὶ ασθε-
τὴν αἰσθάνειν παρείσθει. δινέντε πεπαργόν-
την αὐτὴν πόλιν βασιλέων. οὐ τε πέρισσα
τῷ ἀλλων, καὶ οὐ τὸν τέταρτον διποναί-
δεχῆς ἐπικρατεῖν Βαβυλόν. ἀλλὰ τοι-
τὸν τηλεκαδέπρωτον τεττον διαπρέπει
τεσπόν, ἀματε τοιωταῖσιν οὐδὲ εἰκός ποτε
μείνας οὐδὲν ἐπὶ τοιεστω τολμημάντος τοι
πον καὶ ἀτάρεχον εἰς αὐτὴν τελευταῖ-
τηγέτεν αὐτοπονοῦν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ.

Περὶ της Νικομηδίας οἰκεῖ.

ΠΑΝΙΩΝ ἡ ὅσια τῆς πόλης αὐτοῦ
πατρὸς τοιχοδόμοι καὶ ἐπί αὐθούσια βεβούμενοι
εἴτε πατέρευτον τοιχοδόμον τοιχοδόμον
πνευγέντον ὁ καρπὸς καὶ διαπρεπέστερος πα-
τρας, τὸς ὀμφὴν τὸν Διορέθεον βασιλέα
παῖδας οἱ καὶ τὸν αὐτοτάτω πιμῆς τοιχοδόμον
ποτάμιος οὖσιν, γυναικῶν τε αὐτοῖς δια-
στέκενταν καὶ λειπόμενοι. μείζονα πλέοντας